

ДЕЙМЪН НАЙТ КУКЛОВОДЪТ

Превод от английски: Станчо Станчев, 1999

chitanka.info

Когато здравият мъжага се изправя на вратата, обстановката мигом се променя — всички в залата правят стойки като кучета на лов. Свирачът спира да разхожда пръсти по клавишите, двамата пияници, подхванали мръснишка песен, затварят усти, спретнатите люде с коктейлни чаши в ръце прекъсват разговорите си.

— Пит! — изпищява жената, която е най-близо. Мъжаката, притиснал до себе си две момичета, уверено влиза в залата.

— Как преживява пиленцето ми? Страхотно апетитна си, Сюз, бих те изкльопал, ама вече закусих здравата. Хей, Джордж, разбойник такъв... — Пуска момичетата, придърпва един зачервен от притеснение плешив дребосък и го тупа по рамото. — Ти показва класа, приятелче! Ей Богу, голяма работа си, честна дума! А сега **СЛУШАЙТЕ КАКВО ЩЕ ВИ КАЖА!** — крещи той и прекъсва възгласите „Пит е това, Пит!“

Поднасят му чаша с мартини. И стърчи той — ослепителен, висок, загорял, в идеално скроен смокинг, и демонстрира зъбите си, бели като маншетите на ризата му.

— Ние дадохме представление! — обявява той.

Вълна от възторг, многогласен брътвеж: „При това какво представление, Пит, Боже, какво *представление*...“

Той вдига ръка.

— Представление за чудо и приказ!

Същите възторзи, същите овации.

— Явно стопанинът е шашнат, веднага подписа договор за есента!

Письци, възгласи, аплодисменти. Мъжаката явно иска да добави нещо, но видимо поласкан, се отказва, а те, натискайки се един в друг, се тълпят около него — един да му стисне ръката, друг да го прегърне, трети да му прошепне възхищение...

— Всички ви обичам, всички! — крещи той. — А защо да не полудуваме малко, а?

Всички се оживяват и се връщат по местата си. Чува се масово звънтене на чаши.

— О, Господи, Пит! — с благоговение възклицава някакъв дръгльо с изпъкнали очи. — Когато строши аквариума, едва не се подмокрих, ей богу!

Мъжаката се хили щастливо.

— Да беше си видял мутрата! И аз не мога да забравя онези рибета, дето се разпляскаха по сцената. А аз какво да правя? Няма къде да мърдам, значи, падам на колене... — мъжагата пада на колене, притиска се към пода, уж разглеждайки някакви въображаеми риби, — и им казвам: „Хайде, мъничета, връщайте се обратно в хайвера си!“

После се надига от пода под взрив от бурен смях. В търсене на удобна позиция, зрителите се нареждат наоколо амфитеатрално. Които са по-далеч, се качват на дивана, на бара и върху пианото. Тогава се чува нечий вопъл:

— Пит, изкарай песничката за златната рибка!

Одобрителни възгласи, викове: „За златната рибка, Пит, за златната рибка!“

— Добре де. — Мъжагата, целият превърнал се в усмивка, сяда върху облегалката на фотьойл и вдига чашата си. — И къде е музиката?

Суматоха около пианото. Накрая някой успява да се вреди, чуват се акорди, мъжагата прави смешна физиономия и започва:

— Ех, да бях рибе... Златното рибе... Подир гадже щях да ахна... и с опашка да й махна...

Кикот. Най-неудържимо се хият момичетата, широко разтворили начервените си устни. Една румена от смях блондинка слага ръце върху коленете му, друга се настанява, плътно притисната до него.

— Е, сега ако трябва сериозно... — казва мъжагата.

Нов изблик на кикот. Той започва артистично:

— За вас шега, за мен истина, но ви казвам честно — без вас не бих се справил. Тъй като виждам между нас чуждестранни репортери, искам да представя главните бачкатори, без които не бих се справил. Най-напред Джордж, нашият трипръст ръководител на джаза. Той днес така нажежи играта, че никой не може да се сравнява с него. Обичам те, Джордж, мамка му!

И прегръща плешивия дребосък.

— После Рути, моята любов до гроб! Хей, къде си?... Миличкото ми, ти днес беше най-хубавата, детето ми, най-готината!

Целува тъмнокосо момиче. Тя изпищява и заравя глава в могъщите му гърди.

— И Франк — той се навежда и хваща дръгълото с изпъкналите очи. — Какво да кажа за теб, легнал си ми на душата!

Дръгълото, вдървен от щастие, мига на парцали. Едракът го награждава с приятелско потупване.

— Соул, Ерни и Мак, моите писатели драматурзи. На тях и Шекспир може да им завиди!

Грамадата изрича имена, те един подир друг идват при него да му стиснат ръката. Жени в екстаз го целуват, ридаейки.

— Моят дубльор — продължава той. — Моят сладур. Също и... А сега — казва той след дълга пауза, поел дълбоко въздух, когато от възбуда публиката е затаила дъх, — искам да ви представя моя кукловод.

Настъпва тишина. Лицето на грамадата е някак замислено и наплашено, като при болка. Замръзва. Стои, без да диша и с изцъклени очи. Момичето, седнало до него, се изправя и отива в дъното на залата. Платът на гърба на неговия смокинг се разцепва от горе до долу и от съдраното се показва някакво мъничко човече. Лицето му е бледо, лъщящо от пот, с черен калпак вместо коса. Съвсем дребничък, почти джудже, с тесни рамене и куц. Кафявата фланела и черните му гащи са в големи петна от пот. Като излиза от тялото на мъжагата, старателно затваря съдраното на смокинга. Мъжагата замира като вдървен с глупаво равнодушно изражение на лицето.

Дребосъкът облизва нервно устни и се смъква от фотъойла на пода.

— Здравсти, Фред! — обажда се някой от публиката.

— Здравсти! — отвръща Фред и маха с длан.

Годините му са около четирийсет. Има тлъст нос и кротки очи. Пискливият му глас звучи неуверено.

— Пък представлението наистина не беше лошо, нали?

— Така е, Фред — отвръщат другите.

Изтрива с длан чело.

— Вътре е доста топличко — казва с усмивка, като че ли извинявайки се.

— Така е, Фред — съгласяват се останалите.

Тези, които са по-далеч, един след друг се извръщат и се събират на малки групички. Стават по-словоохотливи.

— Слушай, Тим, мога ли да си понаквася гърлото? Нали разбираш, не обичам да го оставям самотен — и посочва замръзналия мъжага.

— Нямах проблем, Фреди. Какво да ти наляя?

— Ами... нали разбираш... такова... може ли халба бира?

Тим му донася пилзенско във фирмена чаша и той отпива жадно, като се оглежда неспокойно наоколо. Повечето вече са седнали, неколцина се размотават около вратата с намерение да си тръгват.

— Почакай, Рути — казва мъничкото човече, като отива до момичето. — Голям майтап падна, когато аквариумът стана на парчетии, не съм ли прав?

— Какво?... Извинявай, лапо, бях се разсеяла.

— Ами... нищо. Майната му.

Момичето за миг го докосва по рамото.

— Извинявай, скъпи, изчезвам. Трябва да хвана Робинс, преди да е духнал.

И хуква към вратата.

Дребосъкът слага чашата на масата пред себе си, сяда и започва нервно да кърши пръсти. Около него са останали само двамина — плешивото мъниче и дръгльото с изпъкналите очи. По устните му пробягна тревожна усмивка; гледа ту единия, ту другия.

— Такива ми ти работи — казва. — Тези представления, момчета... такова де... вече взеха да ни омръзват. Струва ми се, че е време да помислим...

— Слушай, Фред — казва плешивият, наведен напред и сложил длан върху ръката му. — Що не вземеш да се мушнеш обратно, а?

Почти минута дребосъкът го гледа объркано, навежда очи. Изправя се, преглъща и казва:

— Е, какво пък...

После пак се качва на фотьойла откъм гърба на мъжагата, отваря разпраното отзад на смокинга и прехвърля един подир друг двата си крака вътре. Неколцина го следят с каменни лица.

— Мислех, че ще издържите, поне мъничко ще ми е по-спокойно — казва той неуверено, — ама къде ти...

Прибира и двете си ръце в кухнята под смокинга, изтегля нещо със замах и потъва вътре. Мургавото му объркано лице изчезва.

Мъжагата неочаквано се оживява и се надига от фотьойла.

— Хей, вие! — изкрещява той. — Може ли някой от вас да ми каже — абе ние купон ли имаме, или какво?! Хайде, поразмърдайте си задниците!

Лицата наоколо се проясняват. Повечето се скупчват около него.

— А сега изгарям от желание да чуя ето този мотив — и започва ритмично да удря длани. След малко се намесва пианото и всички започват да пляскат в такт.

— Така. Искам сега да разбера следното: ние живи ли сме, или си чакаме катафалките?! Всички в купом, че съм оглушал!

Слага шепи на ушите си под тържествуващия рев на тълпата.

— Още по-силно, оглушал съм!

Тълпата крещи неистово: „Пит! Пит!“.

— Нямам нищо против Фред — казва искрено плешивият. — Струва ми се, че е готино момче.

— Разбирам ти намека — казва онзи с изпъкналите очи. — Искаш да кажеш, че не го прави умишлено.

— Точно тъй. Но, Боже Господи, тази негова потна фланела, уморените му лапи и всичко останало...

Онзи с изпъкналите очи повдига рамене.

— Къде на майната си ще ходи.

И двамата се превиват от смях. Мъжagата си дава вид на уморен. Залата, изпаднала в истерия, крещи: „Пит! Пит!“.

Купонът продължава страхотно.

Издание: сп. „Върколак“, бр.6/1999

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.